

SBĚRATEL DÍVEK

Neutekly z domova. —
Bere si je ON.
Zastaví ho.
Sama!

— RENÉ
DECASTELO

Copyright © René Decastelo, 2026

© Grada Publishing, a. s., 2026

Cover © Martina Bártová, 2026

ISBN 978-80-271-5440-1

SBĚRATEL DÍVEK

— RENÉ
DECASTELO

Ačkoliv je příběh zasazen do reálných kulis Československa roku 1986 a využívá dobových reálií, všechny postavy a jejich osudy jsou smyšlené. Jakákoli shoda se jmény či osudy skutečných osob, které v dané době žily a případně působily ve státní správě či u bezpečnostních složek, není záměrná a je čistě náhodná.

PROLOG

V temné místnosti sedí dívka. Je špinavá a hladová, na obličejích rozmazané zbytky večerního líčení. Brečela, ale už nebrečí, všechny slzy došly. Rezignovaně sedí na zemi, oblečení má trochu potrhané. Pořád se tak trochu automaticky pokouší rozvázat si ruce a nohy. Ale nejde jí to, již nemá ani sílu. Pouta na ruku má dost utážená a provaz na nohou se jí zařezává do kůže. I když už nejspíš ví, že se jí to nepovede, nechce to vzdát.

Pak se nečekaně otevřou dveře. Dívka zvedne unavené oči. Na vteřinu se zdá, jako by toho, kdo vešel, viděla ráda. Ale pak se jí do obličejů znovu vrátí strach.

„Pusť mě, nikomu neřeknu, cos mi udělal... čestný pionýrský, že nikomu nic nepovím, když mě pustíš domů,“ začne škeřmat unaveným hlasem.

On se na ni jen povýšeně podívá.

„Drž hubu, krávo, hlavně neškemrej. Když jsi bojovala, tak to mělo nějaký smysl, bylo to aspoň sexy, ale kdo by stál o takovouhle trosku.“

Ona jen zoufale opakuje: „Prosím, pusť mě domů. Já už tu nechci být.“

„Tak nebudeš, neboj.“

Ona se usměje s nadějí, ale on sáhne pro klacek, opřený o stěnu, a dřív, než ona pochopí, co se děje, praští ji do hlavy. Jednou, dvakrát...

PONDĚLÍ

21. 4. 1986

17:30

Před moderní budovu Okresní správy Sboru národní bezpečnosti přijíždí traktor, který za sebou na laně táhne moskvič jedovatě zelené barvy. Zajede na parkoviště před budovou, z traktoru vyskočí mladý řidič v kostkované košili a s čepicí naraženou do čela. Usmívá se, má dobrou náladu, v koutku úst žmoulá sirku. Počká, až z auta, které má být chloubou socialistického automobilového hospodářství, vystoupí třicátnice Daniela Hrubá. Je oblečená do celkem hezkého moderního kalhotového kostýmu. Rozhodně nevypadá, že by sem, do ospalého okresního města na kraji Vysočiny, patřila.

Řidič se jí omlouvá, ale úsměv mu z tváře nezmizí.

„Pardon, ale rychleji to nešlo. Přece jen je to stroj spíš na pole než do města.“

Daniela se rozhlíží, potřebuje se na ten venkovský styl adaptovat. Celý svůj život strávila v Praze, s rodiči se nedostala ani na chatu, prarodiče jsou rození Pražáci. Venkov zná pouze z televize, protože na táboře byla jen v Sovětském svazu

v Artěku a tahle pionýrská mekka je spíš divný město než obyčejný tábor.

„V pořádku, jsem ráda, že jste mě zachránil.“

Řidič se vrhne na odpojování auta od traktoru.

Daniela na něj musí mluvit víc nahlas. „Kdybyste mě neodtáhl, tak se sem ani nedostanu.“

„Měla byste těm chlapům v servisu dát co proto. Ty parchanti vám stopro nedali novou součástku. To poznám na první pohled. Prostě vás obrali, ale to je klasika. Když tomu nerozumíte, tak vás oškubou. Měl s váma jít manžel. Máte ho, ne?“

Daniela je ráda, že se tak snaží. Je milá, ale na všechno mu odpovídat nechce.

„Hned zítra do toho servisu zavolám a vyřídím si to s nima. Co jsem dlužná?“

Řidič se zasměje, tohle ho pobavilo.

„Nic. Leda byste se mnou šla někdy na pivko nebo si zatancovat na parket, jsou tu docela dobrý zábavy. Třeba skupina Mramor, ty jsou skvělý. Znáte jejich Sochařku? Perfektní ploužák.“

Daniela se na něj pobaveně podívá. „Vážně chcete jít s kriminalistkou na taneční zábavu?“

„Vy jste si nedělala srandu? Fakt jste od *vébé*?“

Daniela vytáhne průkaz a ukáže ho svému zachránci. Tomu trochu zatrne, ale nechce se nechat zahanbit.

„Půjdu přece s hezkou holkou, která nechá tenhle průkaz doma. Tak co?“

Daniela kývne.

„Tak se ozvěte a domluvíme se, když říkáte, že Mramor je skvělejš. Jsem Daniela Hrubá.“

Řidič si utře ruku do kalhot a podává ji Daniele.

„Já jsem nějaký Marek Matějka, těš mě.“

Daniela si s ním potřeše, ale jinak už by se ho ráda zbavila. „Budu se těšit, Marku. Ale už musím.“

Matějka to pochopí, nebo možná chce taky zmizet, s *věbé* se zaplétat nechce. Rozloučí se a frajersky naskakuje do traktoru. Protůruje ho, ještě zatroubí, mávne na ni a vyrazí po hlavní směrem k polím patřícím místnímu družstvu.

Daniela si oddechne, pak se otočí ke vchodu do budovy. Jejího příjezdu si zřejmě zatím nikdo nevšiml. To ji trochu překvapilo, tolik humbuku, ale z budovy nevykoukl ani příslušník ve službě. Zamíří ke dveřím. Musí dvakrát zazvonit, než se ozve bzučák a omřížované dveře do budovy může otevřít.

V kukani vedle vchodu sedí stárnoucí strážmistr Veřejné bezpečnosti v uniformě. Nemá radost, že ho někdo otravuje.

„Co tu chcete? Už je po pracovní době. Nikdo tu není.“

Danielu to zarazí. V Praze se nikdy nestalo, že by na kriminálce bylo po pracovní době, ale rychle jí dojde, že tady bohužel není v Praze.

„Sháním okresního náčelníka,“ oznámí strážmistřovi.

Příslušník se pobaveně zasměje, jako by řekla ten nejlepší vtip na světě.

„Náčelník tu bejvá tak do čtyř.“

I to Danielu zaskočí. Měla se tu s ním sejít, dostat od něj klíče od služebního bytu. Je ovšem pravda, že to mělo být před třemi hodinami. Ale jak mohla vědět, že se jí to auto rozsype mezi poli.

„Aha, tak to je blbý. A kde bych ho zastihla? Máte nějaký pohotovostní telefon, na kterém je k sehnání?“

Příslušník se s ní nechce moc vybavovat. „Podívej, soudružko, vůbec nevím, kdo seš, takže ti ani nemůžu poskytovat žádný informace.“

Daniela vytáhne služební průkaz, ukáže ho příslušníkovi. „Jsem major Daniela Hrubá.“

Příslušník se ušklíbne.

„Ženský můžou bejt taky major? To jsem nevěděl.“

Když vidí, že se Daniela zatváří otráveně, raději se hned omluví. Co kdyby ta ženská byla nějaká důležitá. Teda ona musí bejt důležitá, když je major a chce telefon na náčelníka.

„Omlouvám se, soudružko, já to tak nemyslel. Náčelník bude nejspíš doma. Chceš mu zavolat ze služebního telefonu?“

Daniela jeho nabídku s radostí přijme. Sotva kývne, příslušník již aktivně vytáčí číslo na náčelníka domů.

„Už to zvoní, soudružko,“ podává sluchátko Daniele. „Snad ho zastihnem.“

Daniela sluchátko vezme a poslouchá zvonění. Chvilku trvá, než se ozve ženský hlas.

„Poláčkovi, prosím.“

„Dobrý den, paní Poláčková, je soudruh podplukovník Poláček doma? Potřebovala bych s ním nutně mluvit.“

Poláčková hned reaguje a zajímá se, kdo to volá. Daniele neunikne podezíravost v jejím hlase, na tohle má zvláštní cit. Příliš často poslouchala svoji matku, která tónem hlasu dávala pocity dost jasně najevo. To byla zase matčina tajná superschopnost, říkat něco a tónem hlasu vyjadřovat něco jiného. Takhle komunikovali s tátou, věděli totiž, že jejich telefon je samozřejmě pod dohledem.

„Omlouvám se, jsem major Daniela Hrubá, měla jsem dnes nastoupit jako vedoucí kriminálky, proto sháním vašeho manžela.“

Poláčková se trochu uklidní, hned je milejší. Předpokládá, že žena, která nastupuje na kriminálku, musí být stará bréca, takže ji neohrožuje.

„Manžel je ještě v práci, má nějakou radu.“

„V práci? Kde v práci?“

„Kde asi? V kanceláři. Budete mu muset zavolat tam.“

Daniela pochopí, že náčelník je jinde, než si jeho žena myslí. Rozhodne se však, že ho neprozradí.

„Děkuju, v tom případě se za ním stavím v jeho kanceláři. Na shledanou.“

Daniela ještě počká, až se Poláčková rozloučí, a vrací sluchátko příslušníkovi. Ten na to nechápavě kouká.

Ona však nemá potřebu mu to vysvětlovat.

„Kde je tu nejlepší hotel?“ zajímá se místo toho Daniela.

„Na náměstí, hotel Slávie. Tak co náčelník?“

Daniela ho zarazí, než začne vyzvídat.

„Nechám si tu na parkovišti auto. Dohlídněte mi na něj.“

Příslušník se otočí na parkoviště. Stojí tam jen zelený moskvič, takže se ani nemusí ptát, o kterém autě mluví. Zasalutuje a Daniela se vydá do města, které nezná, nelíbí se jí ani na první pohled. Nechtěla se sem stěhovat, ale musí tu být.

Je tu za trest.

18:20

Daniela přichází do hotelu a míří rovnou k recepci, kde sedí špatně odbarvená blondýna, která má už nejlepší roky za sebou. Sice předstírá práci, ale spíš znuděně sleduje přenosnou televizi, ve které zrovna běží nové vydání *Vysílá studio Jezerka*.

Daniela pořad poznala hned, nedávno ji tam zvali, protože chtěli představit ženu kriminalistku. Zvažovala, že tam půjde, a tak se na pár dílů podívala. Nakonec ale na natáčení jít nemohla, protože její otec se postavil zásadně proti. Daniela se

s ním sice hádala a připomínala mu, že je dospělá, ale zařídil to jinak. Zavolal totiž přímo do televize. A tam věděli, že když si něco přeje soudruh generál Hrubý z ministerstva vnitra, tak se to prostě splní. Proto pozvání Daniele hned druhý den zrušili. Trochu jí to vadilo, ale nakonec to nechala být, nemá přece potřebu se předvádět v televizi.

Daniela se postaví přímo před recepční pult, pozdraví, ale blondýna dál sleduje rozhovor s nadějným zpěvákem a tváří se, že si nového hosta vůbec nevšimla. Daniela tedy zakašle, ale když se nic neděje, zvýší hlas.

„Slečno, potřebovala bych jednolůžkový pokoj na jednu noc.“

Blondýna ani nespustí oči z televize, sáhne pro formulář a postrčí ho před Danielem.

„Tohle vyplňte. Bude to třicet osm korun.“

Daniela už vytahuje služební průkaz, ale nakonec si to rozmyslí, místo toho začne vyplňovat formulář.

Do recepcce vejde další host, na první pohled je výstředně a drazě oblečený. Daniela se po něm letmo ohlédně, chce mít přehled.

Se svým bývalým šéfem vždycky soutěžili v odhadování lidí. Sázeli se o pětikorunu, kdo se líp trefí. V tomhle případě to je jednoduchý. Frája, co je jednou nohou v kriminále. Daniela už s podobnýma frajírčkama měla tu čest, když vyšetřovala menší strkačku dvou skupinek, která skončila ublížením na zdraví. Tihle chlapi stáli před každou provozovnou národního podniku Tuzex a prodávali bony lidem, kteří si chtěli koupit skutečný džiny anebo kazety, co se nemotají do magnetofonu.

Vekslák se zastaví u pultu, chová se tu jako doma.

„Prdelko, na co ty to zase koukáš?“ houkne na blondýnu.

Jen co blondýna zaslechne jeho hlas, hned se nadechne, aby pozvedla svoje poněkud vadnoucí poprsí.

„Máro, nevěděla jsem, že přijedeš. Chceš svůj pokoj?“

Mára vytáhne krabičku cigaret zahraniční značky a s úsměvem pokoj odmítne, i potom, co se mu blondýna pokusí nabídnout svoji společnost v posteli. Dřív než se stihne urazit, nabídne jí Mára cigáro. Daniela pobaveně sleduje, jak se blondýna pokouší nenápadně zvednout prsa uvězněná v nepadnoucí podprsence a zatáhnout břicho. Možná doufá, že si Mára její nabídku rozmyslí.

Daniela posune vyplněný dotazník před blondýnu.

„Tady to máte...“

Blondýna se jí chce rychle zbavit, poslepu sáhne pro klíče od pokoje a položí je před Danielu.

„Máme volnou jen devítku.“

Tím přiláká Márovu pozornost k ženě, kterou dosud ignoroval. Hlavně proto, že čeká, až si všimne ona jeho a pokusí se s ním navázat rozhovor. To přece dělají všechny ženské okolo něj. Ale Daniela sáhne po klíči, ještě čeká, jestli po ní blondýna bude chtít občanku, ale recepční se už zase věnuje Márovi. V duchu vzpomíná na doby, kdy jí prsa ještě držela nahoře a Mára o ni stál... Daniela tohle slyšet nepotřebuje, proto odchází směrem k pokojům. Mára pohledem zhodnotí její vypracovaný zadek. A začne mít zájem.

„Slečno, na jak dlouho jste přistála v tomhle maloměstě?“

Daniela ho ignoruje, dělá, že to nepatřilo jí. Odchází po schodech nahoru. Mára jen nechápavě kroutí hlavou.

„Asi už taky přestává fungovat tvoje kouzlo,“ rýpne si do něj blondýna.

Ale Máru tím nerozhodí.

„Moje kouzlo nemůže přestat fungovat, protože jede na bony. A dokud budou bony, bude i moje kouzlo.“

Pak se otočí a zamíří k restauraci. Blondýna se ho ještě pokusí zastavit, ale on ji ignoruje. Naštvala ho, do něj nikdo

rejpat nebude. Na recepčním pultu nechal krabičku cigaret. Blondýna je rovnou sbalí, aspoň něco jí z toho káplo. Pak se vrátí k televizi, protože zpěvák začal mluvit o festivalu politické písně, na který se zrovna chystá.

19:30

Daniela sedí v restauraci a večerí. Vekslák Mára se usadil s partičkou místní omladiny na opačné straně podniku. Očividně je tu dost oblíbený, protože číšník se může přetrhnout, aby mu přinesl všechno, co si Mára poručí. Ale když na číšníka mávne starší pár, který přišel oslavit výročí svého seznámení nebo nějakou podobnou banální věc, dělá, že je nevidí. Je mu totiž jasný, že z nich nic nekápne.

Mára se sice baví s partou, ale už párkrát hodil na Danielu významný pohled. Možná doufá, že se Daniela chytí, ale ona je na pozornost seladonů zvyklá. Celé roky pracuje v čistě mužském kolektivu, takže už slyšela všechny balící hlášky, a ještě víc sexuálních narážek. Ze začátku jí to vadilo, pak si zvykla a dneska už se umí tvářit, že si ničeho nevšimla. Takže jí nedělá problém Máru ignorovat. Chce se jen v klidu navečeřet a jít spát. Zítra ji čeká spousta práce s přebíráním funkce.

Mára nic z toho, co se Daniele honí hlavou, netuší. On si o sobě myslí, že je pro ženy neodolatelnej. Takže to nevzdá a rozhodne se, že Danielu ohromí, tak jako desítky žen před ní. Nechá jí poslat nejdražší koňak, který ve zdejším maloměstském podniku mají.

Číšník jí ho donese a rádoby nenápadně zdůrazní, kdo jí ho poslal.

„Pan Plášil vám posílá náš nejlepší koňak, francouzský Martel. Myslí, že tak sofistickovaná žena jako vy ho ocení.“

Daniela se ušklíbne. Pak si vezme skleničku, přičichne, koukne na barvu. Sebejistě se usměje na číšníka.

„Nevím, kdo z vás dvou si myslí, že jsem hloupá nána, jestli vy, nebo pan Plášil, ale gruzíňák poznám, i když je namražený.“

Číšník se zašklebí, i když ho trochu vyvedla z míry. Prozradily ho oči, ve kterých se na okamžik mihne panika.

„Jakej Gruzíňák? Tohle je...“

Daniela nemá na hloupé výmluvy trpělivost.

„Když myslíte, že se pletu, tak mi sem zavolejte pana Plášila. Ať to ochutná a řekne svůj názor, on by měl přece Martel poznat. Jako znalec.“

Do téhle situace se číšník rozhodně nechce dostat. Stejně tak nemůže skleničku s koňakem odnést, protože je mu jasný, že by se Mára ptal, co to znamená.

Tak se pokusí domluvit. „Slečno, omlouvám se, možná došlo k omylu, ale moc bych ocenil, klidně tím, že ta vaše dnešní večeře bude na mě, kdybyste to přešla a nedělala rozruch. Prosím.“

Daniela se na něj vítězně podívá a polohlasně mu řekne: „Takže vy obíráte i je. To musíte mít odvahu.“

„Prosím,“ skoro škemrá číšník.

„Večeři si zaplatím sama. Ale jednou si od vás tuhle službu vyberu, jasný?“

Číšník samozřejmě kývne. Udělal by cokoli, jen aby ho neprozradila. Daniela si vezme koňak, zdvihnutím skleničky poděkuje Márovi a pak se zase věnuje svému jídlu. Číšníkovi se ulevilo, otočí se a odchází. Daniela chce dál pokračovat ve večeři, ale Márovi to nedá. Už se zvedl a jde za ní.

„Mě nemůžete jen tak ignorovat. To se přece nedělá.“

Daniela se na něj podívá. Tyhle týpky prostě nemá ráda, ani když jí posílají koňaky. Na jejím názoru to nic nezmění.

„To se pletete, pane Plášile. Neexistuje jedinej důvod, abych vás neignorovala.“

Mára si k ní sedá, i když ho nepozvala. Opravdu se chová, jako by mu tady všechno patřilo.

„Líbí se mi, jak se nedáte zblbnout, to cením. Ale přece mi nedáte košem. Samozřejmě vím, že chlap jako já by vás nemohl zaujmout. Ale nemůžete mi pokazit mezi místníma pověst, tady si všichni už od střední myslejí, že neexistuje žádná holka, která by mi dokázala odolat.“

Daniela se směje, protože tady na sebe všichni něco hrají. A potřebují, aby jim s tou hrou pomáhala. Nejraději by ho odpálkovala, ale stejně jako číšník se jí bude hodit nejspíš i tenhle veksláček. Tak se jen usměje.

„Všechno je jednou poprvé, pane Plášile,“ špitne jako naivní husička. Má to od nich odkoukaný.

„Máro, prosím.“

„Všechno je jednou poprvé, Máro.“

„Taková nejste, abyste se mi vysmívala. Navíc jsem si jistej, že se vám vyplatí poznat ty nejhorší i nejlepší lidi z tohoto města. A to budete mít za chvíli příležitost. Na mém mejdanu budou zaručeně všichni, co v tomhle maloměstě stojej za řeč.“

Daniela znejistí. Nechápe, jak by se Plášil mohl dozvědět, kdo ve skutečnosti je. Proč by ji jinak lákal na ty nejhorší z města? Ale z výslechů byla zvyklá neprozradit víc, než je nutné. Šéf na kriminálce ji naučil, že se má informace dozvídat, a ne je prozrazovat. Lekci dostala po nepovedeném výslechu vraha Doležala, kterému zbrkle vykecala, jak vypovídali jeho kumpáni v případě vraždy kuchaře z hospody U Dvou koček. Čekala, že ji šéf seřve, ale místo toho jí u piva všechno v klidu vysvětlil.

Kolegové si mysleli, že na ni byl hodný kvůli jejímu tátovi, ale ona věděla, že mu imponuje, jak se odmítá vzdát.

„Proč si myslíte, že bych se s nima chtěla seznamovat?“
usměje se na Máru Daniela.

„Každej z nich vám může s něčím pomoci, všichni dohromady jsou parta užitečnějch blbečků. Někdo umí sehnat zvěřinu, další lacinej benzín. Tady je dost šikovnejch lidí. Tak co? Dáte si se mnou další skleničku?“

Daniela chápe, že odhalit některé věci před tím, než se všichni dozví, kdo ve skutečnosti je, by se mohlo hodit. Pak už si před ní budou dávat pozor. Tak souhlasí.

Plášil je spokojený, tohle přesně chtěl. Většina „chytřejch“ holek se nenechá sbalit na jednoho panáka, chtějí si připadat výjimečné, tak se na začátku upejpaj, ale nakonec si s nimi užije víc než s těmi, co se nabízí samy.

Vede Danielu ke svému stolu a šeptne jí do ucha: „Neboj, rozjede se to, za chvíli jdeme do svazáckýho klubu, tam bude pořádná diskotéka. Přivezl jsem nějaký tutový desky, mám je od kámoše ze západního *dojčlandu*, budeš koukat. A nemusíš se bát, já tě pohlídám, aby ses neztratila jako ty holky tady.“

Daniela ze usměje, protože tohle už ji začalo zajímat.

„Tady se ztrácej holky?“

„Ještě jsi neslyšela o holkách, který tu unáší ten zazděnej mnich?“

„Asi jsem už na pohádky stará.“

Plášil se upřímně zasměje. Daniela ho baví čím dál tím víc.